

Գ Ր Ա Կ Ա Ն Ա Կ Ա Ն Ք

Լ Է Ո Ր Ա Ր Տ Ի

Յ Ի Մ Ա Տ Ա Կ Ն Ե Ր

Ձեքնազ առողեր Սպիկն, չէի կարծեր ես
Դառնալ ըստ իմ սովորութեան ու գիտել
Ձեզ հայրենի պարտեզին վրայ շողջողուն,
Ձեր հետ խօսիլ պատ՛հաններէն այս յարկին
Ուր բնակեցայ աղքատ մանուկ, ու տեսայ
Ուրախութեանցը կատարածը: Ո՛րքան
Պատկերներ օր մը, և ո՛րքան ցընորքներ
Ստեղծեցի մըտքիս մէջ տեսքը ձեր և ձեզի
Ընկեր անթիւ լոյսերուն. այն սառն երբ՝
Լըտիկ մընջիկ, նըտած կանանչ բուններն վրայ
Սովոր էի անցնել մեծ մասն իրիկուն
Նըկատելով երկնքն ու միտ գընելով
Հասուն գաշտին մէջ գորտերու կոխներուն:
Ու ցանկերուն և կալերուն ջրօն ու վրան
Կը շըրմուէր կաշտաւորին. երբ հտուաւ
Մառաւոյններն ու ծովներն անտառին
Կը չըծէին հովէն, ու հորս յարկին տակ
Կը չընչէին փոփոխ ձայներ, և չանգարտ
Ըզրազուռները ծառայից: Ի՞նչ անուն
Մըտածուռներ, ի՞նչ անուշակ երազներ
Ինձ ներշնչեց տեսնել հեռաւոր այն ծովուն,
Տեսքը կապտայտ այն լեռներուն, զորս հասկէ
Կը շըշմարեմ, և զորքս օր մը կըտարել
Կը խորհէի, երազելով իմ կեանքիս
Երջանկութիւն զանխուլ, զանխուլ աշխարհներ:
Ի՛նչ անգէտ հակադարձիս, ու քանի
Անգամ այս իմ ազգաւոր կեանքս մերկ
Պետի մահուան հետ փոխէի մըտադիւր:
Կը վկայեի սիրտս ալ որ կանանչ տարիներս
Դատապարտուած չէի սպասել հայրենի
Այս առանին մէջ վայրի, կոշտ, անտխուն
Մարդոց միջեւ, որոնց համար չըմտութիւն
Եւ գիտութիւն են անսովոր անանքներ,
Եւ հեղեղութեան ու կատակի նիւթ յաճախ.
Որոնք կ'առնէ զիս և ինձ կը խըռլւին,
Նշախառնէն չէ անտառայտ, զի անտը
Ձիս իրենցմէ մեծազոյն չեն համարիք:
Ասկ վառըն զի կը մըտածնի որ ես զիս
Անբախտ մէջ այրպէս կը կարծեմ, թէպէտեւ
Նըշտն մը չեմ տար արտաքուստ ոչ մէկուն:

Տարիներս հոս կ'անցնեմ թողիկը. թաքնուած,
Առանց սիրոյ, առանց կեանքի, ու բըռնի
Ձիս ժանտերու հանուկը դեպ կը դարձնէ
Կը մերկանամ լատիթիւններն ու գուլթ հաս,
Եւ անարդիչ մը կը դառնամ մարդատեսոյ՝
Շընորհիւ. այս երամակին. մինչ սիրուն
Երիտասարդ հասակն անա կը թըռչի,
Սիրուն գեր քան համբաւն ու քան սարգենին,
Գեր քան վըճիտ լոյսն օրուան, գեր քան չընչել.
Կը կորսնցնեմ յեղ առանց մեկ անգլքի,
Ձուր, առմարդի այս վայրին մէջ՝ վըշտակած,
Ո՛վ շորանուտ կեանքին միակ գու ծաղիկ,
Հովը կու գայ բերելով հուշը ժաման
Աւտարակն առանին: Ի՛նչ կը յիշեմ՝
Այս մայրը իմ գիշերներուս մըխիմար.
Երբ գեռ մանուկ՝ սենեկին մէջ աղլամուղջ՝
Կը տըքնէի սարսափներով անըզհատ՝
Հառաչելով առաւան: Հոն լըկայ բան
Ձոր տեսնեմ կամ լըտեմ ու փառքս չիմայ
Պատկեր մը, կամ շարթըննայ քաղցր յիշատակ
Մը: Փա՛ղցր յիշքեան, բայց ցաւով ներս կը սողայ
Ներկային խոհը, ունայն իզմ մ'անցեալին,
Նըպպէտ աղետուր, և զըրուցիկ. Եղայ ես!
Այն պատըշգամը հոն՝ գարձած արեւուն
Դեպ ի շողերն յետին, նկարուն այս ուրեր,
Այն նըկարուած հտուեր, արքիւն որ կը ննի
Հեռուն գաշտին վըրայ, պարսպ ժամերուս
Հայթաթթեցին բիւր զըռտանքներ, երբ քովիկս
Իր միշտ ու ինձ հետ կը խօսեր ամէն անգ
Ըջօր պատարաքս: Վաղեմի սրահներուն
Մէջ այս, ցոլքով միաներուն, ձուրը այս լայն
Պատ՛հաններուն կը սոււէր հովը երբոր,
Ուրախութեան ազազակներս ու խաղերս
Որտաղցն, երբ իրերու անաբան
Ունեցով գաղտնիքը մեզի լի քաղցրութեամբ
Կը յայտնէր. իբրեւ անփորձ սիրահար
Խոնդաղաբա՛մ կը նըկատէ պտտանին
Խառնաթիկ կեանքն իր՝ գեռ ամբիւն և անխոռ.
Եւ ստեղծելով ինքն իրեն գեղ երկնային
Եւ շնաշխարհիկ՝ կը հիանայ սըրտաղբաւ:

